

miljøgaranti. Det bliver derfor alene til et spørgsmål om varernes fri bevægelighed i stedet for et spørgsmål om miljø.

Det er fuldstændig uacceptabelt, men det er desværre en vedtaget politik i EU. Her skal der kæmpes på EU-banen, og strategien bør gøres helt klar: Vi skal først her i Danmark forbyde de stoffer, som vi finder i grundvandet. Dernæst skal vi stille krav ved regeringsskonferencen i 1996 om, at miljøgarantien skal gælde overalt, også i det gamle EF – altså i landbrugspolitikken – samt at miljøgarantien skal forbedres, så det bliver til en reel miljøgaranti, der kan bruges for at hindre fremtidige begrænsninger i handlefriheden, når det gælder miljøforbedringer.

Et tredje eksempel er fra Danmark og handler om tilsætningsstoffer i madvarer. Her har kampen bl.a. drejet sig om at kæmpe imod en dansk regering, der i stedet for at varetage sundhedsinteresser varetog MD Foods kortsigtede økonomiske eksportinteresser. Sagen handlede om, at Danmark skulle kunne fortsætte med at sælge EU-støttet fetaost til de iranske ayatollahers middagsbord ved fortsat at kunne farve fetaosten hvid, selv om EU-Kommissionen af alle ønskede farvestoffet forbudt.

Sundhedspolitik må man klart sige, at Danmark og MD Food desværre vandt over EU – ligesom vi tidligere har gjort os herostratisk berømte i kampen for at kunne fortsætte med at farve pølserne røde.

Det fjerde og sidste eksempel er den aktuelle diskussion om CO₂-afgift. Det er helt nødvendigt med et politisk indgreb over for erhvervslivet, hvis vi skal være troværdige i opfølgningen af Rio-topmødet, men det helt afgørende gennembrud for afgifter på CO₂-udslippet kommer naturligvis først den dag, man i EU beslutter en minimumsafgift. Derfor er kampen for, at der på EU-niveau kan vedtages minimumsregler ved flertalsafgørelser, helt afgørende miljøpolitisk, når det gælder de store miljøpolitiske sager; England og til dels Spanien har indtil nu helt blokeret for sådanne beslutninger.

Om de fire eksempler gælder det, at de både handler om Danmark og handler om EU i forskellige politiske sammenhænge. Nogle gange er det EU-Kommissionen, der miljømæssigt set er skurken, nogle gange er det Danmark, nogle gange er det et flertal af lande i EU, og nogle gange er det mangel på rigtige regler i EU. Det er helt afgørende, at det er den analyse, der ligger bag, og ikke en eller anden idé om, at alt, der bare lugter af EU i forhold til miljø, er et pro-

blem, således som det lyder, når man hører Enhedslisten.

Problemet er i stedet noget helt, helt andet; det er nemlig, at der altid er en konflikt mellem stærke økonomiske interesser på den ene side og så miljøinteresser på den anden side både i Danmark – der ikke er noget eventyrland, når det gælder miljø – i EU, i Norden og i verden. Banalt? Javel. Men det er helt afgørende, hvis vi skal vælge den rigtige miljøstrategi.

Det er afgørende for SF, at det hver gang er miljøets ærinde, der skal have højeste prioritet, og derfor må vi også sige nej til det forslag om motiveret dagsorden, der ligger fra Enhedslisten. Den siger jo, at man – via en dagsorden i Danmark, der handler om miljø – skal præcisere, at lande har lov til at have så lave miljøstandarder, som de ønsker.

For os handler det om, at man har ret til at gå videre; man har ikke ret til at gå under et minimumsniveau. Det er afgørende, at EU bruges til at skabe disse højest mulige minimumsregler. Jeg har været inde på spørgsmålet om CO₂-afgifter og andre afgifter. I øvrigt bør miljø og sundhed have allerhøjeste prioritet i det danske udspil til 1996-forhandlingerne, det bør indeholde klare spilleregler for det indre marked, som snart kommer til at gælde for hele Europa.

Det er nu – som en del af åbningen over for Central- og Østeuropa – at miljøet skal styrkes, og det er nu, der skal laves et opgør på EU-niveau mod det, man kunne kalde det indre markeds rå kapitalisme, hvor miljø skal stå over det indre markeds logik om varernes og kapitalens fri bevægelighed. Det kan ikke vente, for det skal også være en del af det nye åbne EU over for Central- og Østeuropa. Det skal ikke bare være varernes og bankernes Europa, som de central- og østeuropæiske lande bliver en del af.

Med optagelse af de nordiske lande blev jeg lovet en gennemgang af EU's miljøbestemmelser. Udenrigsministeren har været inde på dem, og jeg synes, at vi skal benytte dem til at skaffe os et niveau i EU, som i det mindste er på højde med de nordiske landes.

Men igen, det er jo ikke kun de nordiske lande, der har gode miljøkrav. I Tyskland har man f.eks. skrappe regler, når det gælder emissionsnormer ved affaldsforbrændingsanlæg. Jamen lad os da blive inspireret, lad os da indføre de tyske regler på det område i Danmark. Det er jo også en sag, der har særlig aktualitet,